

den lovbefalede Tinglæsning af deres Ægteskab om et Par Uger var tilendebragt, saa de straks kunde gifte sig.

„Hvad nu specielt mit forenede Kanal- og Havneprojekt angaar,“ — skrev han, — „saa betragter jeg mig altsaa nu for mit Vedkommende som færdig med det. Jeg overlader herved Nationen dets Ide til behagelig Afbenyttelse, mens jeg selv med udelt Kraft vender mig til min næste Opgave, til Videreudviklingen af mine Vind- og Bølgemotorer, saaledes som Professor Pfefferkorn jo ogsaa har anbefalet mig det, og hvortil jeg nu venter at høste gode Erfaringer i Amerika. Maaske vil du indvende, som du har gjort det før, at et saa respektstridigt Forhold til Pengemagten vil kunne blive mig til Skade; men det faar saa være. Jeg tilstaar, at jeg vistnok ikke besidder tilstrækkelig Forfængelighed eller Ærgærrighed til at kunne trodse min Natur paa det Punkt. Det er naturligvis en Fejl, men dog ikke af dem, der er særlig Grund til at beklage. Iøvrigt skriver jeg endnu imorgen til din Broder og overdrager ham lovformeligt Varetagelsen af mine Interesser under min Fraværelse; de er jo hos ham i de bedste Hænder.“

Denne gang kom der Svar. Naar hun hidtil ikke havde kunnet faa sig til at skrive, var det, fordi hun fra det Øjeblik, hun fik hans første Brev, havde følt sig overbevist om, at hun havde set ham for sidste Gang. Og hun havde spurgt sig selv, om det ikke ogsaa vilde være bedst for dem begge, at de afgørende brød med hinanden. Hun var forfærdelig træt af Kampen mod denne fremmede, skjulte, spøgelseagtige Magt, der Gang efter Gang røvede ham fra hende, netop naar hun troede ham allerfastest omsluttet af hendes Kærlighed.

Hun var heller ikke sikker paa, at hun denne gang vilde være i Stand til at vinde ham tilbage. Paa hans egen Modstandskraft stolede hun stadig mindre. Hun saae ham nu, som han virkelig var. Den Side af hans Væsen, hun overhovedet ejede Forudsætninger for at overskue og bedømme, kendte hun nu tilbunds. Med al sin Naturkraft var han et Menneske uden Lidenskab, uden Selvopholdelsesdrift. Eller rettere: han besad kun Lidenskabens negative Egenskaber, dens kolde Natside: Trodsen, Selviskheden, Egensindigheden, ikke dens stormende Higen, ikke dens fortærende Længsel, ikke dens hærdende og lutrende Glød og Flamme.

Var det da ikke haabløst at fortsætte Kampen? Hun havde i disse Dage ofte maattet mindes, hvordan han engang i Spøg